

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2008. július

A Biblia Szövetség folyóirata

XX. évfolyam 2. szám

Ára: 350,- Ft

– A BIBLIA MEGÉRTÉSÉNEK KULCSA – MIT TANÍT A BIBLIA JÉZUSRÓL? –
– „HÁT, EZEKET TETTE VELEM AZ ÚR“ – MIT HISZÜNK A
SZENTLÉLEKRŐL? – MIT HISZÜNK A SZENTHÁROMSÁG ISTENRŐL? –

*

MELLÉKLETÜNK: KÖZGYŰLÉS 2008

*„Érezzétek és lássátok, hogy jó az Úr!
Boldog az az ember, aki hozzá menekül.“*

Zsoltárok 34,9

Közgyűlés Budapesten, 2008. május 1-jén

A BIBLIA MEGÉRTÉSÉNEK KULCSA

Aki már ajándékozott másoknak Bibliát, az tapasztalhatta, hogy a megajándékozottak gyakran arra panaszkodnak, hogy nem értik annak mondanivalóját. Sokszor halljuk ezt akkor is, amikor templomba járókat biztatunk a Szentírás olvasására.

Mindez mellé sokan azt is hozzáfűzik, hogy azért nem értik, mert nem tanultak még eleget a Bibliáról, és azért nem értik, mert ezen a területen nem elég műveltek, hiszen a megértéshez – mondják a mentegetőzők – tudományra és műveltségre van szükség.

Tegyük fel tehát a kérdést, hogy valóban tudomány- és műveltségfüggő a Biblia és üzenetének megértése?

Lelkipásztoroként érdekes tapasztalataim vannak a Szentírás megértésével kapcsolatos gyakorlatról. A leginkább meglepetést keltő az, hogy több, teológiát magas szinten művelő tudóstól olvastam már könyvet, amiben kritizálták a Bibliát, többek között azt állították, hogy az nem megbízható, tele van belső ellentmondásokkal, hihetetlen történetekkel (pl. a csodák)...

Ha megkérdeznénk például ezektől a – sokszor igen művelt – emberektől, hogy szerintük mi a Biblia legfőbb üzenete, akkor – valószínű – igen változatos megállapításokat hallhatnánk. Nyugat-Európában nem is kevés azoknak a gyülekezeti munkát végző, teológus lelkészeknek a száma, akik például nem hiszik azt, hogy Jézus a Szentlélektől fogant. De azt sem, hogy feltámadt a halálból; így Jézus istenségét sem. Pedig ők mindannyian művelt emberek, akik olvassák a Bibliát is, és nagy tudománnyal rendelkeznek. Ezért is életszerű az imént feltett kérdés: Vajon a Biblia megértése tudományfüggő, vagy sem?

Nem rejtem véka alá azt a véleményemet, hogy, amikor ezeknek a tudós embereknek a Bibliával kapcsolatos tudományos írásait olvasom, bennem mindig az a különös felismerés erősödik meg, hogy ők azért írnak és vélekednek így, mert nem értik a Bibliát. De vajon miért nem értik? Valószínűleg azért, mert még nem találtak rá a Szentírás

megértésének kulcsára. Pedig ez a kulcs fellelhető a Bibliában.

Mi az Isten Igéje megértésének a kulcsa? A választ maga, Jézus segít megtalálni akkor, amikor hallgatóit a Márk evangéliuma szerinti (1,15) első nyilvános beszédében felszólítja, hogy: „...higgyetek az evangéliumban!”. Feltámadása után pedig ezekkel a szavakkal (Lk 24,25) marasztalta el tanítványait: „Ó, balgák és rest szívűek mindazoknak elhívására, amiket a próféták szóltak!”. Vagyis, a szent iratokban megírtakat azért nem értették, mert nem hittek abban, ami azokban le van írva.

A Biblia megértésének kulcsa ma sem más, mint az, ami egykor volt: a HIT.

*“Vesd a te kenyeredet
a víz színére, mert sok nap
múlva megtaláloed azt.”
(Préd 11,1)*

*

FÜLE LAJOS: A FEDEZET

A hit kockázatot... Ezzel sohse vét,
a víz színére veti kenyeredet,
de a kockázat fedezete hitben
MAGA AZ ISTEN.

Ha valaki Pál apostol csodálatos Szentírás-értelmezésének titkát kutatja, akkor megtalálhatja azt a Félix, római helytartó előtti kihallgatásán elmondott bizonyágtételében (Csel 24,14): „...hiszek mindabban, ami a törvényben és a prófétákban meg van írva.” Érdekes módon nem arra hivatkozik például – mint egyébként napjainkban sokan tennék –, hogy milyen sok ismerettel rendelkezik a Biblia keletkezésével kapcsolatos elméletekről, Mózes könyveinek vagy Ézsaiás könyvének ki tudja hány szerzőjéről, esetleg a forráselméletéről, vagy az archeológiai leletekről, illetve a kortörténeti adatokról és az utólag történt betoldásokról stb., hanem arról vall, hogy ő hisz abban, ami a szent iratokban meg van írva.

Mindez azt jelenti, hogy a Biblia megértésének igazi kulcsa az a gyermeki hit, amelyik hisz annak, ami abban meg van írva. Aki nem ezzel a hittel

közeledik a Bibliához, az írhat köteteket erről a könyvről, vagy ünnepelhetik őt, mint világhírű teológust, mégis zárva marad előtte a Szentírás lényege és szíve.

A János evangéliumában (3,16) is arra irányítja az olvasó figyelmét a Szentlélek, hogy a Biblia szívéhez, azaz Jézus Krisztus váltságahalálának megértéséhez és elfogadásához is egyedül a hit kulcsával juthat el, azaz: „...aki hisz őbenne...”.

Másutt (Jn 16,9) Jézus arról tanít, hogy a Szentlélek rámutat majd a legnagyobb bűnre: „...hogy nem hisztek énbennem”.

A hittel, mint kulccsal, viszont felfedezhetjük a Bibliában elrejtett kincseket! Az igazi hit ugyanis nem azt keresi, hogy mi a leírtakban az ellentmondás, hol fedezhető fel hiba vagy tévedés, hanem ezt: Mit higgyek? És, amikor valaki ezt a kérdést felteszi, akkor megnyílik előtte a Biblia, és abból érthető, világos választ nyer majd.

Ezért folyóiratunkban (ami egy sorozatot kezdett) most arról is olvashatnak, amire Jézus szólította fel (Jn 14,1) tanítványait: „...higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!”

Jézus felszólításának engedve, tehát ma azt kérdezzük a Bibliától, hogy mit higgyünk Istenről, mint Atyáról, Fiúról és Szentlélekről. Mert mi ezt nem a művelt ateista emberektől, nem a különféle világvallásoktól, vagy azok vezetőitől, nem a Bibliát kritizáló teológusoktól, nem az evolucionista biológusoktól, nem a globalizmus bűvöletében élő politikusoktól, vagy képzett, de hitetlen csillagászoktól, hanem a magát a Bibliában kijelentő Istentől kérdezzük; s amit ő ott magáról elmond, azt boldogan hisszük. És azt is, amit rólunk, a világról, a megváltásról, a feltámadásról és örök életéről is olvashatunk.

Vegyük hát kezünkbe (szívünkbe) a hitet, mint kulcsot, majd így olvassuk és kérdezzük a Bibliát! Nagy áldásokban lesz részünk!

Dr. Sípó Ete Álmos / Budapest

MIT TANÍT A BIBLIA JÉZUSRÓL?

A sok fontos tanításból most kettőt emeljünk ki: Jézus Krisztus Isten, és az Ő kereszthalála tökéletes helyettes áldozat volt a mi bűneinkért.

a) A Szentírás úgy beszél nekünk Jézusról, mint akiben maga Isten van előttünk, és úgy beszél Istentől, mint aki Jézusban van előttünk (Török István). Ez nem játék a szavakkal, hanem üdvösségünk alapkérdése, hogy hisszük-e ezt valóban. Ezért szeretném ezt a hitvallást sok bibliai igével alátámasztani.

Amikor Péter ezt vallotta: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” – Jézus nem róttta meg istenkáromlásért. Amikor Tamásból előtört a döbbsent felismerés: „Én Uram és én Istenem!” – Jézus nem utasította rendre. Maga az Atya is így tett róla bizonyosságot: „Ez az én szeretett Fiam...” (Mt 3,17).

Maga Jézus mondotta: „Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni (Mt 11,27). „Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Isten (!), aki az Atya kebelén van, az jelentette ki Őt” (Jn 1,18).

Jézus ugyanúgy öröktől fogva mindörökké Isten, mint az Atya. A Jn 1,1-3 és a Kol 1,15-20 különös részletességgel szól erről. Jézus képe a láthatatlan Istennek, mindenek előtt létezett, minden általa és érte teremtetett, „tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakják”. Az a 33 év, amit emberi testben itt töltött, csak kitérő volt az Ő örökkévaló istenségében. De Ő emberi testében is

mindenható Úr maradt, hiszen szavára azonnal engedelmeskedtek az elemi erők, betegségek, démonok...

Ugyanakkor a Szentírás azt is hangsúlyozza, hogy Jézus az Atyával egyenlő Isten. Fil 2,6 szerint „az Istennel egyenlő”, Kol 2,9 szerint pedig „őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg”. Pál apostol a választott nép sorsáért aggódva ezt vallja: „Közülük származik a Krisztus test szerint, aki Isten mindenek felett: áldott legyen mindörökké! Ámen” (Rm 9,5).

Jézust Istenként tisztelni nem bálványimádás. Őt imádni és hozzá imádkozni nem ember-kultusz. Többen bizonytalanok ebben. De figyeljük meg, hogy amikor valaki leborult előtte és imádta Őt, Jézus ezt elfogadta. A Jelenések könyve pedig többször említi, hogy a mennyei seregek is úgy imádják a Bárányt, mint az Örökkévalót. A Jn 5,23-ban olvassuk: „Mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki elküldte”.

Az 1. század vége felé kezdődő tévtanítások miatt egyre határozottabbá vált ez a bizonyoságtétel: „Aki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, az Isten megmarad abban, és ő is az Istenben” (1Jn 4,14-15). Az apostoli igehirdetés pedig már a Jézusban mint Istenben való hithez köti az üdvösséget. Erre Jézus is utal többször, pl. az ún. főpapi imában (Jn 17): „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust...”

Dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál, azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett”.

b) Jézus Krisztus csak mint tökéletes Isten mutathatta be értünk a helyettes áldozatot. Istensége erejével, de emberi természete szerint magára vette és elszenvedte helyettünk Isten bűn miatti haragját. Az ember bűnének büntetését ugyanis csak ember szenvedhette el. Isten előtt viszont csak egy bűn nélküli ember mutathatott be érvényes áldozatot. Ilyen pedig nincs. Ezért vette magára Jézus örök isteni természete mellé a mi emberi természetünket is, és szenvedte el – mint bűn nélküli Isten-ember – a mi minden bűnünk igazságos ítéletét.

Így szentelt meg Isten minket „Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra”. „Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket” (Zsid 10,10.14). Pál apostol ezt így foglalja össze: „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne” (2Kor 5,21). Ez az „Őbenne” az üdvösség feltétele. Magamban: – bármilyen rendes ember vagyok is – halálra méltó bűnös, Őbenne: megigazított szent. Ez az igazság hit által lesz a miénk. Vagyis, aki ezt komolyan veszi, s Krisztus váltságát önmagára is érvényesnek tekinti, az megmenekült.

Az erre adott válasz a hálás, Jézusnak engedelmes élet. De még ez is az Ő kegyelmének gyümölcse.

Cseri Kálmán / Budapest

„HÁT, EZEKET TETTE VELEM AZ ÚR“

Először az én gyarló kis eszemmel próbáltam volna meg leírni, hogy ki és milyen az Isten. Azután, nagyon elszégyelltem magam, hogy én, aki egy kicsi pont vagyok a nagy világmindenségben, hogyan is tudnám ezt megtenni?

Ezért inkább azt írom meg, hogy mit tett velem Isten.

„Isten szeretet”, de én ezt nem tudtam.

Szegény családba születtem. Szüleim hittek Istenben, édesanyám esténként az ágyban ülve tanított imádkozni, így minden este együtt imádkoztunk. Egyszer aztán meguntam és nem imádkoztam tovább. Édesanyám megtanított egy kis Mária-imára, és ezzel be is fejeződött vallásos neveltetésem. Az iskolában volt katekizmus óra, ahol bibliai történeteket tanítottak. Olvastuk Kará-

csony – Nagypéntek – Húsvét történetét. A Pünkösdről csak annyit tudtam, hogy olyankor édesanyám cseresznyés rétest süt. A Tiszteletes bácsi arról beszélt, hogy legyünk jók, akkor a mennyországba, ha rosszak leszünk, akkor a pokolba kerülünk. Másra már nem emlékszem.

Katolikusok voltunk, és a többi imát magamtól tanultam meg, pl. az „úr-

angyalát” is, amit a földművelő nép, amikor megszólalt a déli harangszó, abbahagyva a munkát a határban, elmondott.

Fiatal lány koromban néha elmentem a templomba. Egyszer, egy karácsony estén az udvaron fölém a csillagos ég, és valami boldog öröm áradt szét bennem...

Majd jött a háború, és azalatt halálos veszedelmekből szabadultunk meg. Azután beteg lettem: vizes mellhártyagyulladás, majd a kórházban vérhast kaptam. Gyógyszer nem volt, csak reggel – este vizes-ruha, és egyszer meg is csapoltak. Öt hét után, 38 kilósan, mindkét betegségemből gyógyultan tértem haza. Akkor még nem tudtam, hogy a háborúban is és betegségemben is Isten óvott meg! 17 éves lehettem, amikor csupa kíváncsiságból elkövettem életem legnagyobb bűnét, amely egész életemre rányomta a bélyegét.

Egyébként okosnak képzeltem magam, bele is ragadt az eszembe minden, de a gyakorlati életemben nem tudtam már alkalmazni. Büszke, gőgös, dacos és makacs természetem volt, és sokszor mindent elhittem, amit más mondott. Ilyen kettősségben mentem férjhez, 1946-ban, és olyan fiút választottam, akiről mindenki le akart beszélni...! Úgy gondoltam, hogy majd én megnevelem, és különben is, ha megnősül valaki, tudnia kell, hogy a családot el kell tartania.

Mennyire balga voltam, mert házasságunk csődöt mondott. Született két gyermekünk, de a harmadik már nem kellett... Nagyon beteg lettem, kórházba kerültem, és amikor másnap reggel az orvosok elvégezték rajtam a műtétet, egy hatalmas, üres kórterembe tettek. Egész nap hidegrázásom volt, ami estefelé kezdett csak szűnni. Harmadnap hazamentem, és negyedik napon már mentem szüretelni, hogy a kislányomnak cipőt tudjak venni. Hosszú évek múlva jöttem rá, hogy én akkor vérmérgezést kaptam. És láttam bűnöm következményét, az elhalt magzatban... De nem esett meg rajta a szívem, mivel kőből volt. Az orvosok a halálokat várták, de Isten másképpen döntött, és megtartott, bár én erről semmit sem tudtam.

Négy vagy öt év múlva pedig elváltunk férjemtől.

Egy év múlva újra férjhez mentem, bár édesanyám ezt sem látta jónak. Nem is lett jó. A férjem kovácsmester volt, és dolgozott, de megmondta, hogy ő jobban szereti a bort, mint az anyja tejét. Hát még annál is jobban szerette, mint mondta, de igaz az is, hogy soha nem rúgott be. Először azt hittem, hogy tréfál, de bezzeg a fizetés mindig elűszott. Született három gyermekünk, és én minden munkát elvállaltam, hogy élni tudjunk. Ő mindig fiút várt, és amikor a második is lány lett, akkor, hogy enyhítsem a csalódását, gondoltam, hogy a nagymamája nevére, a református templomban kereszteltetem meg a kislányt.

1954-et írtunk ekkor, és tetőfokon volt az ateista gondolkodásmód, vagyis az, hogy nincs Isten, és ezt én is elfogadtam.

FÜLE LAJOS: KI NÉV SZERINT

Ki név szerint ismer engem,
csalódik bár néha bennem,
mégis szánakozva néz itt,
s romjaimból is megépít.

A keresztelő után a tiszteletes úr meglátogatott és kedvesen hívogatott az alkalmakra. Néha el is mentem templomba, és elvittem a gyerekeket is a vasárnapi gyerekórára. Mind az öten konfirmáltak, majd 40 éves koromban én is. Ezután gyakrabban jártam alkalmakra, de sajnos semmit sem értettem, a Bibliát nem ismertem.

Második férjemmel 13 évet éltünk együtt nagyon rossz körülmények között, de az eszembe sem jutott, hogy ebben én is hibás lehetek. Életem során sok sebet kaptam és sokat is adtam. Férjem 6 évi súlyos betegség után meghalt, s ott maradtam 5 gyermekkel. Az édesanyám segített kis nyugdíjából, miközben sokat dolgoztam és az erkölcstelenység útján jártam. Nem tudtam, hogy Isten az árvák és özvegyek Atyja, ezért nem fordultam hozzá.

Sokat veszekedtem, kiabáltam és káromoltam Isten drága, szent nevét, és egy idő múlva már nagyon szégyelltem magamat ezért. Évtizedekig próbáltam leszokni róla, új életet kezdeni, de nem sikerült. Senkit sem szerettem igazán, és engem sem szeretett

senki, de nem is volt rajtam semmi szeretnivaló.

Egy házaspárnál sokat dolgoztam, és egyszer megkért a férj, hogy másnap legyek a felesége mellett, mivel neki Pestre kell utaznia. A feleség súlyos beteg volt, zavartan viselkedett és sok furcsa dolgot csinált, pl.: egyik éjjel kirámolta az egész kamrát a konyhába, és másnap nem emlékezett erre. Én nem tudtam, hogy milyen betegsége van, ezért másnap, amikor elmentünk a városba sétálni, kávéztunk, majd megébédeltünk, és lepihentünk. Én hamar el is aludtam, mivel nagyon meleg napunk volt. Majd váratlanul kinyitottam a szememet, Balogh néni ott áll mellettem hátratett kezekkel, és merően nézett engem. – Balogh néni, mit tetszik itt csinálni? – kérdeztem tőle. – Jaj, Rózsika, maga az? Azt hittem, hogy valami idegen, ezért most akartam fejbe vágni; és előhúzta háta mögül a baltát. Egy percen múlt, és vége az életemnek.

Akkor nem is vettem komolyan az eseményt, jóval később gondoltam rá borzongva, hogy nagyon is komoly volt ez a helyzet; de Isten óvó keze megőrizte, és én erről semmit sem tudtam.

Egy este, amikor bűnös utamra mentem, és felnéztem a tiszta, csillagos égre, felsóhajtottam: Istenem, még mindig túrsz, még mindig nem tapostál el? És Isten túrt és várt. Ekkor már hittem, hogy van Isten. Nem volt nálam semmi előzménye, semmi akarat gondolat, egyszerűen egyik napról a másikra belecsöppent a szívembe ez a hit. Teljes meggyőződéssel így gondoltam, de nemcsak gondoltam, hanem másoknak is mondtam. Azután esténként elkezdtem imádkozni, amiket tudtam. Ha egy este nagyon fáradt voltam és elaludtam, másnap kipótoltam.

Egy papírlapot beosztottam napokra, és minden napon igazoltam magamnak, hogy mindent elmondtam imádságban.

1982 őszén dolgom volt a parókián, és egy idősebb hölgy fogadott, aki választ tudott adni a kérdéseimre, majd megkérdezte, nem volna-e kedvem beszélgetni? Elmondtam neki életem nagy bánatát, hogy két évvel azelőtt súlyos betegségben meghalt egy 27 éves lányom, és két kislányt hagyott itt. Ő Istenről és az Úr Jézusról beszélt nekem, és megkérdezte, hogy nem volna-e ked-

vem elmenni egy olyan helyre, ahonnan boldog emberként térnek vissza? Azt válaszoltam: nem hiszem, hogy én még valaha is boldog leszek, de egy kicsi reménység mégis a szívembe hullt – hátha mégis –, ezért ígént mondtam.

Ezután nemsokára kórházba kerültem, és mellettem egy idős néni reggelre meghalt. Ahogyan elnéztem a lepedővel letakart sovány kis testét, azt gondoltam: nem lehet, hogy Isten csak erre a 70-80 évre teremtett. Kell, hogy legyen az életnek folytatása. Ezeken az eseményeken át készíttetett az Úr arra, hogy van örökélet.

A konferenciára való menetelem ideje közeledett, habár fogalmam sem volt, hogy hová megyek. Egyik este rosszul lettem, ami elég gyakran előfordult velem, és olyankor szegény gyerekeket szalajtottam az ügyeletre. Ezért aztán lemondtam a konferenciára menetelemtől, mondván, így nem terhelhetek meg más embert, de utána már rögtön meg is bántam döntésemet. De közben kaptam egy levelet, amiben ezt olvastam: „Lemondásnak helye nincs, most az Úr Jézus és a Sátán harcol érted...”, és egy igever: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhetettek, és én megnyugosztalak titeket”.

Csodálkoztam, hogy miért lennék én fontos akár az Úr Jézusnak, akár a Sátánnak? Ekkor még nem tudtam, hogy rabja vagyok a Sátánnak, és „fáradtan, bűnbe veszve jártam az életet...”.

A konferencián nem szólt hozzám senki, nem akart meggyőzni senki, szólt az Ige reggel-este, amihez magyarázatokat fűztek, és nekem mindig jobban megnyílt a szemem és az értelmem az igazságra. Megértettem, hogy kárhozzatara méltó bűnös ember vagyok, és az örökkévalóságban a kárhozzatara oszta-lyrészem; de van kimenekedés ebből a számomra is, „mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő Egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örökélete legyen.” Azért, mert az Úr Jézus magára vette minden borzalmas bűnömet, és elszenvedte helyettem a büntetést.

Azóta már sokszor végiggondoltam, hogy csak egy kicsi tűszúrás is milyen fájdalmat tud okozni, és mit kellett neki szenvednie, a tisztának és szentnek, testileg és lelkileg is. Azon a konferencián

egy személyes beszélgetésben sok mindent elmondtam magamról, majd egy dadogó imádsággal fejeztem be beszámolómat. Úrvacsora közben, sírva a boldogságtól és felszabadultságtól éreztem, hogy velem hatalmas dolgot tett az Úr.

TÜRMEZEI ERZSÉBET: MA

Gerhard Kiefel után németből

Ma,
az idő tovasiető folyamában,
most,
abban a percben, amelyikben élsz
a tegnap árnyai
és a holnap bizonytalanságai
között...

ma –
a mindennapi élet sodrában,
sok kötelességtől megkötözötten,
ezerszer csődbe jutottan,
megelégtelve magadat,
ezt a világot és a többieket...

ma –
a bénító kérdés alatt roskadozva:
„Változik-e valaha valami?”
és a mérgező valóságtól
megsebzetten:
„Magad is mindig
a régi maradsz”...

ma –
a gondok alpesi álma alatt,
és az elmulasztottak
nehézségi erejétől lánccraverten
hív téged Istened a szabadságra.

Ma –
úgy, amint vagy, mint akit
megjelölt az élet,
s a naptár még nyitott napjai
ellenére
már életed végén –
enged neked Isten még egyszer
újat kezdeni!

Itthon mindenkinek elmondtam, hogy mi történt velem. Szerettem volna szétkiabálni az egész világnak, amit Isten velem megértetett: „...az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet...”.

Azóta rendszeresen olvasom a Bibliát, és többször végig is olvastam. Az Úr Jézussal járom utamat, és sok mindent megértek a Bibliából. Ezen a könyvön keresztül int, fedd, tanít szüntelenül. Teljes fordulatot vett addigi bűnös életem. Hatvan évem alatt felgyülemlett bűneimet fokozatosan eszembe juttatta, és én meg őszinte bűnbánattal elébe vihettem ezeket. Naponta átélem, hogy ő tisztít és formál, megújít, megerősít. Erre nekem ma is nagy szükségem van, hiszen a megtérés egyúttal egy folyamat kezdete is.

Nehézségeim most is vannak, ezek családi problémák – elveszítettem egy 45 éves fiamat, utána lelkiismeret furdalásom lett, mert megértettem, hogy kisgyerek korától kezdve másképpen kellett volna hozzá viszonyulnom! Nagyon szenvedtem ettől, és mindent elmondtam az Úr Jézusnak, kérve, hogy vegye le rólam az önvád iszonyú terhét! Kérésemet meghallgatta, és vigasztalást, békességet adott.

Magamat és szeretteimet az ő hatalmas kezébe tettem. Szeretném mindig megérteni akaratát, mert csak vele érdemes élni. Ő ad tartalmat, értelmet és célt az életnek. A nélküle való élet, nem élet, hanem lét, amelynek nincs értelme.

Az Úr Jézus: megkereső, MEGVÁLTÓ, megszabadító, megtartó és imameghallgató Isten.

1954-ben terhes voltam, és kaptam egy fertőző májgyulladás. Az orvosok el akarták venni a magzatot, mert biztosan nyomorékon jön a világra – mondták –, de nem engedtem. Ennek az egészségesen született lányomnak azóta kilenc gyermeke született (5 fiú, 4 lány). Most a két legidősebb fiúunokám rendszeresen Bibliát olvas, járnak istentiszteletre, és tele vannak lelki kérdésekkel. Az egyik Kazahsztánban dolgozik, ott nősült meg, és felesége, aki muzulmán, már orosz nyelvű Bibliát olvas, és amikor hazajönnek látogatóba, megkeresztelkedik.

Van még egy tini unokám, aki szintén Isten útján jár, és ezt nagyon komolyan veszi. Hiszem, hogy rajtuk keresztül kizendül az evangélium a család többi tagja felé is.

Hát, többek között, ezeket tette velem az Úr, és mind ezért övé a dicsőség!

Matók Sándorné / Karácsond

MIT HISZÜNK A SZENTLÉLEKRŐL?

Kicsoda a Szentlélek Isten? Mit tudhatunk a Szentháromság egy, örök, igaz Isten harmadik személyéről? Elég keveset, mert sok-sok éven keresztül méltatlanul elhanyagolta az egyház a Szentlélekről szóló tanítást.

Kicsoda ő valójában? Mi a szerepe a világtörténelem eseményeiben és az egyes hívő ember, konkrétan: személyes életünkben?

Mivel ezekről a kérdésekről nem hangzott el alapos tanítás – többek között ezért –, világszerte, így hazánkban is megjelentek a Szentlélekkel kapcsolatos tévmitések, majd a különböző rajongó szekták. Így ismét sokaknak felerősödött kérdése lett, hogy kicsoda a Szentlélek?

A Biblia lapjain Isten úgy mutatkozott be, mint Atya, Fiú, Szentlélek Isten, aki lényében egy, de személyében három.

Hitvallásunk részletesen bemutatja Istent, mint Atyát: „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében.” Azt a tényt még a hitetlen emberek is ismerik, hogy a Biblia, így a keresztyénség is Istent, mint Atyát tiszteli, és a világ teremtőjének vallja.

Ugyanerről az Istenről, mint emberről lett Jézus Krisztusról, még többet is elárul hitvallásunk: „...fogantatott Szentlélektől, született szűz Máriától, szenvedett... megfeszítették, meghalt, eltemették... alászállt, feltámadt, mennybe ment... visszajön ítélni eleveneket, holtakat... (most pedig) az Atya jobbján ül.” A Szentháromság Isten második személyéről így már átfogóbb ismeretet ad a Hitvallás is.

A Szentlélek személyének tulajdonságairól viszont visszafogottabban szól, inkább hatékonyságát emeli ki: „...hiszek Szentlélekben...”. Azért ilyen szűkszavú a Hitvallásunk a Szentlélekről szóló tanításában, mert személye a legtitkosabb a három isteni személy közül.

Mindenekelőtt látnunk kell azt a tényt, hogy a Szentírás egyértelműen tanítja, hogy a Szentlélek Isten az Atyával és a Fiúval egyenlő, egylénye-

gű Isten. Amikor a Biblia lapjain először találkozunk a Szentlélekkel, akkor ezt olvassuk: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet. A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.” (1Móz 1,1-2) – tehát a Szentlélek a világ teremtésében (Isten teremtő munkájában) is részt vett, ott „lebegett”, azaz tevékenykedett. Már ebből az egy mondatból is kitűnik, hogy nehéz feladat lenne a Szentlélek Isteniségét letagadni. Pedig még csak elkezdtük olvasni a Bibliát, az első mondatoknál tartunk.

A Szentlélek nem harmadik Isten, hanem az egy Istennek harmadik személye. Egylényegű az Atyával és a Fiúval. A Szentlélek Isten is személy, akit pl. meg lehet szomorítani. A Szentlélek Isten tehát nem egy elv, sem nem erő! Személy. Ne azonosítsuk tehát valamiféle szellemmel, széllel, vagy lángnyelvvél!

Valaki így fogalmazott a Lélekről: „Amikor ez a világteremtő Isten elkezdi dolgozni a világban, akkor mi úgy érzékeljük, hogy a Szentlélek Istennel van dolgunk.” Igen, amikor a cselekvő Istenre figyelünk, akkor Szentlélekként vesszük őt észre. Amikor Isten bennünk elvégzi munkáját, akkor mindig a Szentlélek munkálkodásaként tapasztaljuk, érezzük azt.

Jézus így nyilatkozik a Szentlélekről, amikor búcsúzik öveitől: „A vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az majd mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam nektek.” (Jn 14,26) Tehát a Szentlélek az, aki által Isten elvégzi bennünk munkáját.

Luther Márton úgy fogalmazta meg a Szentlélek szerepét, hogy ő az Istennek örömmondója, aki az örök életről biztosít bennünket. Azokat az ajándékokat adja nekünk, amiket Jézus a keresztdozatával, a teljes váltságművével megszerezett.

Luther Márton egy állítólagos történettel ismertette meg hallgatóit: Wittenbergben élt egy nyomorúságos koldus, aki az utcasarkon fagyoskodva kére-

getett. Verte őt az eső, belepte a hó, de rendületlenül kuporgott az utcasarkon. Talán ötven-hatvan évig is ott koldult már, amikor meghalt, majd eltemették. Nemsokára útépítő munkások érkeztek, s felbontották az utca kövezetét azon a bizonyos sarkon is, ahol a koldus üldögélt. Találtak ott egy régen elásott ládát, tele kincessel. És a koldus minderről semmit sem tudva: ázott, fázott és nyomorgott felette, karnyújtásnyira a kincstől. Folyamatosan az éhhalál kerülgette, és nem volt ismerete a nagy lehetőségéről, a néhány centiméterre lévő gazdagságról.

A Szentlélek szerepe éppen az, hogy megmutatja nekünk, hol van Isten gazdagsága, kincse elrejtve számunkra. Akinek a Lélek nem mutatja meg, az nem tud rálelni, majd átvenni – így nem lesz az övé.

Egy igehirdető szerint: „Meggkérdeitek, hogy mi a Szentlélek pecsétje, vagy bizonyágtétele? Szeretteim, ez olyasvalami, amit kibeszélni nem tudunk... kibeszélhetetlen bizonyossága annak, hogy Isten fiai vagyunk. Valami titkos megjelenítése annak, hogy Isten elfogadott minket és bűneinktől eltekintett. Azt mondom nektek, ez olyan dolog, amiről senki nem tud, csak aki elnyerte...”. Tehát csak az ismeri a Szentlélek munkáját, akinek a szívében munkálkodik.

Jézus így búcsúzik tanítványaitól: „De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samariában és a föld legvégső határáig.” (Csel 1,8) Azaz, valami különös dolog fog veletek történni, valami egészen új. S ennek az újnak, a Szentlélek munkájának, az lesz a következménye, hogy Jézus tanúi lesztek. S milyen érdekes, hogy Jézus itt kijelentő módban beszél, azaz arról, hogy „tanúim lesztek”. Nem nektek kell erőlködni, miként tanúskodhatnátok, hanem az a Lélek, akit az Atya fog küldeni, az tanúvá tesz titeket. A Szentlélek munkája mindig ilyen különleges tevékenység.

Mi a Szentlélek legelső munkája az emberben? A Krisztus által megszerzett üdv-javakat kínálja fel számára. Azon

munkálkodik, hogy a rajta kívül lévő Krisztus, benne legyen élő Krisztus, akivel azután szoros közösségben élhet – hiszen senki sem születik keresztyénnek, és senki sem tudja magát azzá tenni. Ehhez Istennek aktív és hathatós beavatkozása szükséges. Elsőként ezt végzi el a Szentlélek a választottak életében.

Sebestyén Jenő dogmatikája szerint: „Az üdvösséget nem lehet csak úgy kívülről, mágikusan, mechanikusan reánk akasztani, belénk önteni; mert az ember öntudatos lény, és így az üdv javak is csak a tudatán és a szívének keresztül lesznek az övéi. A Szentírás tanítja, hogy egyfelől Krisztus mindent elvégzett helyettünk és örök váltságot szerzett: '...és nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett.' (Zsid 9,12), másfelől azonban elengedhetetlen, hogy az személyesen a miénk legyen, 'Mivel Isten az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítva nekik bűneiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét.' (2Kor 5,19). Olyanformán kell ezt elképzelni, mintha valakinek a számára egy szép verset, vagy zenedarabot komponálnánk; a vers vagy a zenedarab rajta kívül is megvan; de csak akkor lesz az övé, ha azt a verset vagy zenedarabot megismerte, magába szívta, a lelke kincsévé tette, tehát elsajátította.”

Az újjászületés, a megtérés, a Krisztus által megszerzett üdv javak hatékony tétele a Szentléleknek legfontosabb munkája az ember életében. Azaz, nem elég a külső igehirdetés, Isten felénk hangzó hívó szava, hanem arra is szükség van, hogy az ember szívében, tudatában egy olyan mélyreható változás menjen végbe, aminek következtében képessé lesz arra, hogy Isten hívására igennel feleljen.

Aki még személyesen nem tapasztalta meg Istennek ezt a beavatkozó tevékenységét, annak nemcsak a Szentlélekről, de Istenről sem lehet fogalma. Szemléletesen magyarázza ezt Pál apostol (1Kor 2), amikor azt mondja: Kicsoda ismeri, ember, a te titkos dolgaiddat? Ugye, a te lelked? A saját lelked tudja, hogy miről ábrándozol, mire vágysz. Minden ember lelke tudja, hogy

belül milyen ő. Látjátok, éppen így, Isten legbelső titkait is Istennek Lelke ismeri. Ezért, aki Isten Szentlelkét kapja, az isteni titkokat megértő emberé lesz. Érti Isten dolgait, bepillantást kap tervébe; olyan ismeretet, amit ez a világ észre sem vesz.

Az újjászületés Istennek teremtő cselekedete az emberi élet legbelsőbb centrumában; aki így nyer új szívet. Ezékiel próféta szerint: „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsetek.” (Ez 36,26-27) Pál apostol pedig így fogalmaz a 2Kor 5,17-ben: „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régié elmúltak, íme, újjá lett minden.”

A keresztyén ember, a Szentlélek által újjáteremtett ember, Isten titkait mélyen ismerő ember, aki olyasmit is tud, amiket a világ nem is sejt. Szentlélek nélkül Isten tervét, célját, akaratát nem lehet megérteni. De még a Biblia sem érthető Szentlélek nélkül. Lélek nélkül a Bibliából nem lehet Istent sem megismerni, mert aki Lélek nélkül olvassa Bibliáját, az unalmasnak találja azt; nem érti, sőt esetleg félre érti. A Szentlélek nélkül élő emberen bibliai igékkel sem lehet segíteni, mert nem, vagy félreérti azt. Ezért fontos tehát tisztában lennünk Isten Lelkének munkájával.

Heidelbergi Káténk olyan világosan és érthetően fogalmazza meg az 53. kérdésre – Mit hiszel a Szentlélekről? – adott feleletében: „Hiszem először, hogy ő az Atyával és a Fiúval egyenlőképpen örök Isten. Másodszor, hogy ő nekem is adatott, engem igaz hit által Krisztusnak és minden jótéteményének részesévé tesz, vigasztal és velem marad mindörökké.” Azaz, a Szentlélek nem csak elindít az új úton, hanem végig is kíséri azon. Minden pillanatban velünk van, azaz „vigasztal és velem marad”.

Jézus többször is úgy beszélt a Szentlélekről, hogy ő a vigasztaló, pl. a Jn 15,26-ban: „Amikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő majd bizonyágot tesz rólam.” Azaz, folyamatosan jelen van a

hívó ember mindennapjaiban, tanácsolja őt, vezeti, vigasztalja. Ha elbukik, akkor talpra állítja, megerősíti. Az Apostolok cselekedeteinek könyve így számol be az első gyülekezetekről (9,31): „Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában békessége volt; az Úr félelmében épültek és jártak, és a Szentlélek vigasztalása által számban gyarapodtak.”

A megszentelődés útját járva mindenél nagyobb szükségünk van a Szentlélek aktivitására, vigasztalására. Sok nyomorult, kétségbeesett, önmagát sajnáló, sirató keresztyén emberrel találkozunk – akik talán azért erőtlene, mert önerőből akarnak megküzdeni feladatokkal, problémákkal, helyzetekkel, és nem tartanak igényt a Szentlélek vigasztalására. S közben kiderül, hogy erejük jelentéktelen és semmi. Pál apostol a Lélek munkájára hivatkozik, amikor azt mondja: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,13)

A Szentlélek megerősíti a jóra azokat, akik Krisztust befogadták, és erőt ad minden rosszal szembeni ellenálláshoz: erő feletti erőt nemcsak a saját hordozásához, hanem mások terhének vállalásához is. S erre a megerősítésre van mindenkinek szüksége, hiszen erőtlen az ember mind testileg, mind lelkileg. Sokszor a legkisebb veszteséget is óriási tragédiának éli meg. Nem viseli el a támadásokat, sérelmei feldolgozatlanok maradnak, a legkisebb ellenszél is megingatja. Hogyan is fogalmazott Pál apostol: „mindenre van erőm...”

Nem kellene így történnie ezeknek! Hiszen rendelkezésre áll a megoldás; van kiút a leghetetlenebb helyzetből is.

Kérhetjük Isten szabadítását, kérhetjük vezetését, erejét, amit a Szentlélek által kaphatunk meg – és valóban megújít, megelevenít bennünket Urunk. Pál apostol a meggyengült efézusi gyülekezeti tagoknak ezt írta: „...adja meg (az Atya) nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjete az ő Lelke által a belső emberben; hogy Krisztus lakjon hit által a szívetekben...” (Ef 3, 15-16)

A biztatás nekünk is szól, és történjen ez így a mi életünkben is!

Papp Tibor / Budapest

MIT HISZÜNK A SZENTHÁROMSÁG ISTENRŐL?

Isten – aki egyedül ismeri magát – kinyilatkoztatta nekünk önmagát Jézus Krisztus személyében, s írott formában a Biblia 66 kanonikus könyvében. Kinyilatkoztatása nélkül semmit nem tudhatnánk róla, de így igaz ismertünk lehet, sőt személyes közösségbe kerülhetünk vele. A Bibliában leírtak alapján alázattal fogalmazták meg keresztyén eleink a Szentháromság tanát: „Isten lényében egy, de személyében három.” A keresztyénségnek ez az alapvető tanítása nem más, mint a kinyilatkoztatásra adott válasz, annak magyarázó kifejtése. Most, amikor dióhéjban megvizsgáljuk a Szentháromság Istenről szóló tanítást, tartsuk szem előtt Kálvin figyelmeztetését: „...e kérdésben tanulékonyak legyünk inkább, mint éles elméjű szörszálhasogatók, és lelkünk ne kívánja Istent egyebütt kutatni, mint szent Igéjében, és ne gondoljon róla bármit, Igéjének vezérlete nélkül se ne szóljon olyat, ami nem Igéjéből van véve... jusson eszünkbe, hogy az emberi értelem, ha önnön ábrándjaira hallgat, útvesztőbe téved...” (Inst. I/13/21)

1) A SZENTHÁROMSÁG TITKA

a) „Isten lényében egy...”

Isten azt mondja magáról, hogy ő egy, azaz egyetlen, s nincsen több Isten (5Móz 6,4; Ézs 45,5; 1Kor 8,6; 1Tim 2,5; Jak 2,19). Az I-IV. században élő teológusok ezt úgy fogalmazták meg, hogy Isten az ő lényében (ouszia / phüszisz – essentia / substantia) egy. A „lény” vagy „lényeg” szó itt nem azt jelenti, amit a köznyelvben („ami fontos, ami döntő, amihez képest más lényegtelen”), hanem azt, ami az Atya, Fiú és Szentlélek egységét biztosítja, amiben a Szentháromság mindhárom személye azonos. Tehát, amikor azt mondjuk, Isten lényében / lényegében egy, akkor ezzel azt állítjuk, hogy csak egy Isten van. Ennek tükrében kimondhatjuk, hogy a keresztyénség nem semmisíti meg a monoteizmust (egyistenhitet), és nem tanít pogány sokistenhitet (politeizmust).

b) „...személyében három”

Miközben hisszük Isten lényegi egységét, aközben hisszük azt is, hogy benne egy titokzatos hármasság létezik. Isten már az Ótestamentumban sejteti, hogy személyében több személy létezik (1Móz 1,26; 11,7; Zsolt 110; Ézs 6,8; 44,6; 48,16). Az Újszövetségben aztán egyértelműbben megjelenik az egy Istenen belüli hármasság titka. (Mt 3,16-27; 28,19; Jn 15,26; 2Kor 13,13; 1Pt 1,2) Mindezek mellett, az újszövetségi könyvekből Jézus Krisztus és a Szentlélek személyes istensége egyaránt kielégítően igazolható (Jn 1,1-3; 1Tim 3,16; Tit 2,13; Jn 16,7-14; Csel 5,3-4; Ef 4,30; 2Pt 1,21).

Hangsúlyoznunk kell, hogy a Szentháromság tantételének alapjait fedezzük fel abban a mindent átható isteni cselekvésmódban is, amiről az Újszövetség beszámol: az Atya kijelenti magát Jézus Krisztusban a Szentlélek által. Az Újszövetségben Isten így jelenti ki személyei közti kapcsolatot, vagyis így kapcsolódik össze ez a három isteni személy, mint az egy Isten személyei. (1Kor 12,4-6; 2Kor 1,21-22; Gal 4,6; Ef 2,20-22; 2Thessz 2,13-14; Tit 3, 4-6; 1Pt 1,2)

Elismerjük, hogy az Újszövetségben nem találunk egészen szoros értelemben vett Szentháromság-tant, viszont éppen az újszövetségi iratok vizsgálata során jutunk arra a felismerésre, hogy Isten Szentháromság, ekként cselekszik a történelemben, s ezért róla, mint Szentháromságról kell beszélnünk. A teológusok – érzékelve a bibliai kinyilatkoztatásban rejlő feszültséget – ezt kezdték: mi az, ami az egy Istenben mégis három? Válaszuk így hangzik: a személyek. (görögül hyposztazis, latinul: persona, subsistentia) A személyeket Kálvin így határozza meg: „Személyen értem azt a subsistentiát Isten lényegében, amely – a többihez kapcsolódva – ezektől egy olyan sajátosságban különbözik, amely a másik kettő közül egyikkel sem közölhető.” (Inst. I/13/6)

Együtt látva a két bibliai igazságot, hisszük az érthetetlen titkot: Isten lényegileg egy, személyében három. Nazianzi Gergellyel szólva: „Nem gondolhatok úgy az egyre, hogy azonnal körül ne venne a három ragyogása, s nem tudom a hármat úgy megkülönböztetni, hogy azonnal vissza ne kelljen térnem az egyhez.”

2) A SZENTHÁROMSÁGRÓL SZÓLÓ TAN JELENTŐSÉGE

E tanításról némelyek azt tartják, hogy semmi jelentősége és haszna nincs a hívő gyakorlati életében. Igaz ez az állítás? Tényleg haszontalan lenne az a bibliai tanítás, ami igazi tartalommal tölti meg az Isten fogalmát?

A legfőbb probléma abban van, hogy az emberek beszélnek ugyan Istenről, de a legtöbben csak a maguk elképzelése szerint. Az Isten szót azonban igazi tartalommal megtölteni – csak maga Isten képes, amit meg is tett a Bibliában. Csak a Szentírást tanulmányozva ismerhetjük meg őt, és szabadulhatunk meg hamis istenképünktől. Nem lenne hasznos dolog azt az Istent megismerni, aki a Bibliában személyes, végtelen, Szentháromság egy Istennek jelenti ki magát? Azt az Istent, aki az egyedüli megnyugtató válasz minden feltett létkérdésre? Ezért nem felesleges és haszontalan a Szentháromság-tan.

Jelentőség nélküli és haszontalan lenne az a hitünk, hogy a Szentháromság egy Istenen nyugszik üdvösségünk? Hiszen azt olvassuk, hogy az Atya kiválasztotta az üdvözülőket, a Fiú megváltotta, a Szentlélek pedig újjászülte, megszentelte őket (2Kor 13,14). Akivel mindez megtörtént – annak számára nem lehet mellékes, hogy örök élete sziklaszilárd fundamentumon nyugszik: a Szentháromság egy Istenen. Mint, ahogyan az sem mellékes a hívő ember számára, hogy szeretetközösségben élhet ezzel, a számára felfoghatatlan Istennel, mert ő úgy döntött felőle, hogy közösségre vonja önmagával.

A Szentháromság tanról C. H. Spurgeon ezt állította: „...a legmagasabb tudomány..., ami lekötheti Isten gyermekeinek a figyelmét, az Isten neve, természete, személyisége, cselekedetei és egyáltalán a nagy Isten létezése, akit mi Atyánknak hívunk... Olyan óriási terület ez, ahol gondolataink belevesznek a mindenségbe, és olyan mély, hogy elmerül benne az emberi gőg. Ha bármi mást tanulmányozunk, megértünk és felfogunk, önteltséggel tölt el és boldogan megyünk tovább azzal a gondolat: 'milyen okos vagyok!' De, amikor ezt a tudományt boncolgatjuk, aminek sehogy sem tudunk a mélyére hatolni, és sasszemeink nem látják meg annak

csúcását, akkor meghajtjuk magunkat alázattal és ezt mondjuk: 'Mintha tegnap születtem volna, és semmit nem tudok.'”

Akik állítják, hogy haszontalan ez a tanítás, azoktól ezt kérdezzük: Haszontalan lehet egy bibliai tanítás, amikor Pál azt írja: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra...” (2Tim 3,16)? Bizony, óriási meggondolatlanság és hálátlanság azt állítani, hogy az, amit Isten jónak látott tudunkra adni titokzatos lényéből, az haszontalan számunkra.

Végül megállapítjuk, hogy aki nem hisz a Szentháromság egy Istenben – úgy, ahogyan azt az Apostoli Hitvallásban ősi idők óta vallják a keresztyének –, az nem tekinthető keresztyénnek. A

Sátán évszázadokon át napjainkig támadta, támadja a Szentháromság egy Istenről szóló tanítást: hol Jézus istenségének, hol a Szentlélek istenségének és személyes voltának tagadásával. Célja az, hogy megsemmisítse Istennek a Bibliában kijelentett képét. Ám támadása mindig kudarcra van ítélve, mert igazság az, hogy Isten lényében egy és személyében három; és a történelem folyamán mindig éltek és élnek majd olyan keresztyén emberek, akik a Szentlélek által megerősítve, alázatosan fognak ragaszkodni ehhez az alapvető keresztyén hit-tételhez, ami a Szentírás, Isten saját kijelentésén nyugszik.

Sípos Ete Zoltán / Szeged

A Szentháromsággal kapcsolatos tévtanok

Amikor felszínre törtek a különböző eretnek tanok Jézus személyével kapcsolatban – akkor fellángoltak a Szentháromsággal kapcsolatos viták is.

A zsidó eredetű ebioniták azt állították, hogy Jézus csupán ember volt – tehát nem a Szentháromság tagja, ami így voltaképpen nem is létezik.

Az ariánusok tanították, hogy csak egy Isten van, s Jézus Krisztus nem Isten, hanem csak az egy Istennek teremtménye, ezzel azonban támadást intéztek a Szentháromság ellen is. Megjelentek a szabellianusok (modalisták), akik a Fiú Istent és a Szentlelket azonosították az Atya Istennel, mint annak megjelenési formáit, de ezzel is megtámadták a Szentháromságot. A gnosztikusok hatása alatt álló keresztyén gondolkodók szubordinációs (alárendelő) módon gondolkodtak, s úgy vélték, hogy az Atya Isten a legfelsőbb, legtökéletesebb lény, akiből alsóbbrendű lények serege áradt ki: ezek közt Jézus és a Szentlélek, akik így voltaképpen nem számítanak a legtökéletesebb Isten egységébe.

Felbukkant a triteizmus gondolata is, miszerint az egy Isten három alkotórészből áll össze: Atyából, Fiúból és Szentlélekből, de önmagában sem az Atya, sem a Fiú, sem a Szentlélek nem egészen Isten, hanem csak töredékei az egy Istennek, aki e három istenből lesz egy Istenné.

Az említett tévtanok valamilyen formában tovább éltek a keresztyénség körében századokon át. Például az ariánus tévtan felbukkant a reformáció korában az antitrinitáriusok tanaiban, de mind a mai napig él az unitáriusok, vagy a Jehova Tanúi szektáiban, akik a Szentlelket sem tartják isteni személynek, hanem csak Isten személytelen erejének.

Sajnos, a liberális protestáns teológia is kétségbe vonja Jézus valóságos istenségét – így támadást intéz a Szentháromság ellen. A monoteista zsidók és az iszlám hívei ma sem fogadják el a Szentháromság Istent.

Ami a régi magyarok „öreg istenét” illeti – nos, neki sincs köze a Szentháromság Egy Istenhez, a Biblia Istenéhez. A legtöbb vallásos embernek csak egy Istene

van, akiben nem ismer semmiféle Szentháromságot – így hamis istent hisznek.

Sajátos megtámadása a Szentháromság Istennek az is, ami a jelenlegi római katolicizmusban figyelhető meg: ti. Máriát a dogmafejlődés során olyan magasra emelték, hogy már csak egy hajszál választja el attól, hogy a Szentháromság Istenbe tagoltassák, és létrejöjjön az isteni négyesség.

Végül vissza kell utasítanunk a C. G. Jung által képviselt istenkáromló „négyességet”: ő ugyanis Jézus mellett a Sátánt is Isten egyik fiának nevezte, s mint ilyet az istenség részének tartotta.

Mindezek szükségessé teszik, hogy a magunk részéről a leghatározottabban ragaszkodjunk a bibliai kijelentéshez s az azon nyugvó egyetemes keresztyén hitvallásokhoz, és visszautasítsunk minden ezeknek ellentmondó eszmét, teológiai, (vallás) filozófiai spekulációt. A magunk részéről az egyetemes keresztyén hitvallások mellett állunk ma is, mert a Lélek a bibliai igazsággal erre ösztönöz bennünket.

S. E. Z.

A FEJEDELEMSSZONY

(Lorántffy Zsuzsannára emlékezünk)

Alig telt el néhány évtized a reformációt követően, és a magyarországi protestáns egyházak bátyái mintha megmervedtek volna, mert az igehirdetés, a tanítás élettelené vált. A szószékekről hatalmas szónoklatok hangzottak a nép felé, de szívükig nem jutott el az evangélium.

Az ortodoxia kora volt ez, a tiszta bibliai tanításé, ami azonban nem vált a mindennapok részévé. Így a magyarországi reformáció nem eredményezhette az egyház és a társadalom egészen mélyről jövő megújulását. Ennek komoly külső akadályai is voltak: az egy-

szerű nép kizsákmányoltsága és műveltlensége, a kismemesek és a városi polgárság középszerűsége és igénytelensége, a hazai lelkészképzés alacsony színvonala mind olyan tényezők, amik jelentős mértékben gátolták az önálló egyházi és lelki élet kibontakozását.

Az eklézsiák nem cselekvő alanyai, hanem szenvedő tárgyai voltak az egyházi igazgatásnak és fegyelmelésnek, amik csaknem kizárólag a szuperintendensek, esperesek és lelkészek uralma alatt álltak – legfeljebb a világi hatalmasságoknak engedtek kénytelen-kelletlen beleszólást. A szószékekről élő igehirdetés helyett egyre inkább száraz teológiai fejtegetés és meddő hitvita hangzott, az egyházi életet többnyire az anyagi és jogi ügyek intézése jelentette. Így a gyülekezetek sem lehetek egymás terhét hordozó testvéri közösségekké. Az egyháztagok lelki tevékenysége kimerült a templomba járásban, az istentiszteletek hallgatásában.

Ebben a lelki sivárságban ébredt fel némelyekben az igazi keresztyén élet utáni vágyakozás. Külföldi egyetemeken forgolódnó teológus diákok németalföldi és angliai tartózkodásuk során megismerkedtek az akkor legnagyobb hatású ébredési mozgalommal, a puritanizmussal, aminek tagjai elsősorban a személyes hitélet elmélyítését, a mindennapi élet megszentelését sürgették. Az Angliában tanuló Tolnai Dali Jánost és társait megragadta a puritánok egyszerű bizonyágtevő hite és tiszta élete, s maguk is rádöbbenek, mennyire távol élnek Istentől. Ez a felismerés arra indította őket, hogy fogadalmat tegyenek és szövetséget kössenek egymással, miszerint közösségben maradva vigyáznak s imádkoznak egymásért. Hazatérésük után még nagyobb hévvel vetették magukat a munkába.

Fellépésük sokakat megdöbbentett: házi istentiszteleteket, imaórákat tartottak, s ők kezdték először énekelni Szenczi Molnár Albert zsoltárait, az akkori kor ébredési énekeit. Az egyházi hagyományok szigorú őreit azonban nem is ezek irritálták annyira, mint inkább az, hogy a magyar puritánok erőteljesen szorgalmazták a személyes evangelizációt és lelki gondozást. Tolnaiékat azonban éppen a Hollandiában és Angliában szerzett tapasztalatuk serkentette arra, hogy minél nagyobb hangsúlyt fektessenek a megtérés és újjászületés fontosságára. A másik lényeges kérdés, amelyre különösen figyeltek, az egyház megújulásáért való munkálkodás, az élő és hitvalló gyüle-

kezetek kialakítása volt. Módszereikben nem mindig voltak kíméletesek, némelyek kemény hangon próbálták felrázni az alvó gyülekezeteket. Tolnai Dali János például barmoknak, ebeknek, disznóknak nevezte hallgatóit. Nem általánosságban beszéltek a bűnről, hanem kertelés nélkül kipellengézték egyes egyházi vezetők és lelkipásztorok személyes ügyeit.

Túlkapásaik nem kevesbítették jelentőségüket, hiszen munkálkodásuk rendkívüli hatást gyakorolt az egyház és a nép életére. A mozgalom egyik kétségkívül legműveltebb és legtehetségesebb alakja Lorántffy Zsuzsanna fejedelemsasszony udvari papja, Medgyesi Pál volt, aki szinte az egész országot bejárta,

hogy hirdesse az evangéliumot. Ő volt a presbiteriánus eszmék leglelkesebb hirdetője, aki meggyőződéssel vallotta, hogy valódi gyülekezeti élet csak ott lehetséges, ahol a lelkészek mellett a többi hívő egyháztag is szolgálatot vállal.

A puritanizmus eszméjének terjedésében természetesen magának, a fejedelemsasszonynak is elévülhetetlen érdemei voltak. Ő nemcsak anyagilag támogatta terveik megvalósulását, hanem tekintélyével is mindvégig ott állt mellettük – különösen, amikor méltatlan támadások érték őket az egyházvezetés részéről.

Lorántffy Zsuzsannáról annyit tudunk, hogy 1600 körül született, minden valószínűség szerint Ónodon. Apja Lorántffy Mihály, aki révén 1608-ban lett a családé a sárospataki uradalom. Anyját kilencévesen veszítette el, és tizennégy esztendő volt, amikor apja is elhunyt. Ezért viszonylag fiatalon,

1616-ban feleségül ment I. Rákóczi Györgyhez, borsodi főispánhoz és Ónodi kapitányhoz, akit 1630-ban Erdély fejedelmévé választottak. 32 évig éltek együtt. Házasságukból öt gyermek született, ebből ketten érték meg a felnőttkort: II. Rákóczi György, a későbbi fejedelem, illetve a fiatalon elhunyt Rákóczi Zsigmond, aki lelkiéletben különösen is közel állt anyjához.

1631-ben a család Erdélybe költözött, de vagyonuk központja továbbra is Sárospatak maradt, s a fejedelemsasszony ezt követően is sokat időzött Patakon. Miután 1648-ban a férje meghalt, Zsigmond fiával ideköltözött, és élete hátralévő részében a város fejlesztéséért, a pataki kollégium felvirágoztatásáért munkálkodott.

Életének vezérgondolata ez volt: naponként, egész életen át az Istent ügyéért munkálkodni, jót tenni. Meggyőződése szerint vagyonát azért kapta, hogy azzal szolgáljon. Ezért a jótékonyt „szent tartozásának” tekintette. Anyagilag több gyülekezetet segített, hosszú időn keresztül fizette lelkészeik és kántoraik bérét. Egyházépítő munkája kiterjedt az egyházi élet reformjának támogatására is.

Különösen közel állt szívéhez az apai örökségként kapott pataki iskola, amit a Bethlen Gábor által kifejlesztett gyulafehérvári iskolához hasonlóan szeretett volna kiépíteni. Már 1618-ban új rendszabályokat vezettek be, kijavíttatta, majd bővítette az épületet. 1621-ben új törvényeket léptettek életbe az iskolában, biztosították 3-4 rektor és az osztálytanítók bérét. 1629-ben bevezették az új tanulmányi rendszert. Az oktatás korszerűsítésére Lorántffy Zsuzsanna meghívta az akkor már Európa-szerte ismert nagy pedagógust, Comeniust – aki a későbbiekben oroszlánrészt vállalt a magyar oktatás felvirágoztatásában. Ezzel egyidejűleg tizenkét cseh-morva fiatal tanítási költségeit is vállalta, támogatta ifjú teológusok külföldi tanulmányait, Fogarason pedig – 1657-ben – a románok számára iskolát alapított.

Segítette az egyházi írók műveinek kiadatását: 1651-ben nyomdát alapított Patakon, ahol prédikációs kötetek, tankönyvek és a nagyobb diákok tanulmányai jelentek meg a fejedelemsasszony

költségén. További haszna is volt a nyomdának: tudományos munkásságra ösztönözte a tanárokat. Érdeklődött, sőt maga is részt vett a hitvitákon. Egy személyét titokban tartó szerző gúnyíráttal (*Nova Transylvanica*) válaszolt „Mózes és a próféták” (Gyulafehérvár, 1641) című bibliai összeállítására. Keresztúri Bíró Pál – személyét titokban tartva – hasonló hangnemben felelt a gúnyolódásra (Talió). A fejedelem mindkét munkát elkoboztatta, így egyetlen példány sem maradt fenn.

Mivel buzgó támogatója volt a puritánusoknak, sok támadás érte mind a hivatalos egyház, mind pedig a fejedelmi udvar (így férje) részéről. Bár egyházi ügyekben különböző álláspontot képviseltek – a Szatmárnémeti zsinaton, ahol elmarasztalták Tolnai Dali Jánosékat, I. Rákóczi György is szembe fordult a puritanizmus képviselőivel –, mégis boldog házasságban éltek.

Lorántffy Zsuzsanna a szeretett Patakon fejezte be küzdelmes, ám mégis gyümölcsöző életét: 1660. április 18-án

hunyt el. Életét számos könyv, tanulmány örökölte meg. Arcképét mindössze egyetlen festmény őrzi – bár annak hitelességét némelyek kétségbe vonják –, annál maradandóbb az a kép, ami megmaradt róla: áldozatkészsége, buzgósága a mai napig példaképpül szolgál minden keresztyén számára.

Méltán nyilvánította a Sárospataki Református Kollégium a 2008. esztendő (a Lorántffy család Patakra költözésének évfordulóját) Lorántffy Zsuzsanna évvé!

Margit István / Pécel

HÍREK – KÖZLEMÉNYEK

MÁJUS 23-DIKÁN a Biblia Szövetség (BSZ) péceli központja adott otthont a Magyarországi Református Egyház Doktorok Kollégiuma (DC) és a BSZ közös hermeneutikai konferenciájának, ami a Szentírás tekintélyével, helyes magyarázatával és tévedhetetlenségével kapcsolatos kérdésekkel foglalkozott.

A nyitó áhítatot Fónagy Miklós esperes lelképásztor tartotta a Csel 7,26-35. rész alapján. Az etióp kincstárnok megterésében részt vállaló Fülöp hűséges, felelősségteljes és bölcs szolgálatáról beszélt, ami minden mai igehirdető lelkész számára is példaértékű lehet.

Dr. Kádár Zsolt esperes lelképásztor, a DC főtitkára köszöntötte a konferenciát, kiemelve, hogy a Doktorok Kollégiuma hangsúlyozottan törekszik arra, hogy a tagjai által végzett tudományos munka minél inkább gyakorlattá legyen az egyház és a gyülekezetek életében.

A nyitó előadást Dr. Sípos Ete Álmos főtitkárunk A kijelentés és a Biblia címmel tartotta. Bemutatva azokat a reformátori teológián nyugvó alapelveket, amelyek garanciái lehetnek a Biblia helyes értelmezésének és magyarázatának.

Dr. Hódossy-Takács Előd rektorhelyettes professzor Történet és bizonyágtétel az Ószövetségben címmel beszélt a napjaink specializálódó tudományos keretei között munkálkodó biblikus tudósokról, akik az egyházi szempontokat a legkevésbé sem tiszteletben tartó, szekularizálódó háttértudományok (bibliai kortörténet, régészet, irodalmi kutatások) eredményeit összegzik és hasznosítják a teológia és az egyházi élet számára.

Dr. Balla Péter tanszékvezető professzor az újszövetségi kánontörténettel és a bevezetéstán ehhez kapcsolódó kérdéseivel foglalkozott, bemutatva azokat a hipotéziseket, amik komolyan veszik az egyes könyvek belső bizonyítékait.

Dr. Szűcs Ferenc rektor, professzor a Második Helvét Hitvallás alapján a Szentírás hiteles magyarázatának reformátori, azon belül is kálvini alapelveit ismertette, kiemelve ebben a modern hermeneutika szerepét.

Ifj. Alföldy-Boruss Dezső lelképásztor, vallásánár „A tévedhetetlenség és a Biblia” című előadásában az úgynevezett chicagói nyilatkozat és annak egyik fő irányadója, R.C.

Sproul professzor segítségével foglalta össze azokat az irányelveket, amik meghatározzák, hogy milyen alapon tekinthetjük a Szentírást tévedhetetlen dokumentumnak.

Az utolsó előadó, Dr. Pecsuk Ottó főtitkár Viták napjainkban a Biblia autoritása körül című előadásában az angol-szász világ teológiai vitáin keresztül mutatott rá arra, hogy milyen okok játszanak szerepet abban, hogy újabban ismét sok szó esik a Biblia tekintélyéről.

A tartalmas előadások felvetette kérdések megbeszélésére ezek után már alig jutott idő.

*

A közös rendezésű konferencia ötletét a Kálvin Kalendárium 2008-ik évi számában megjelent tanulmányrészletre született tiltakozások inspirálták.

A nevezetes részlet Klaus Douglass Megalapozott hit című, magyarul is megjelent művéből való. A vitatott szakasz címe: Milyen értelemben igaz a Biblia? – ahol többek között ezt olvashattuk: „A Biblia messzemenően emberi dokumentum: számos tévedést, ellentmondást, összetakolt történetet, sőt gonosztságot találunk benne... teljességgel emberi szó. A Biblia igazsága nem feltétlenül abban áll, amit emberek beleírtak, hanem az e mögött álló tapasztalatban... sőt morális szempontból is sok minden viszonylag kérdéses... A cél az, hogy megtaláljuk a szavak mögött az Igét... A Biblia nem Isten szava, hanem Isten szava általa érkezik hozzánk.”

A konferencia résztvevői úgy határoztak, hogy a Magyarországi Református Egyház Zsinatának Elnökségét a Doktorok Kollégiuma (DC) és a Biblia Szövetség (BSZ) közös levélben keresse meg.

A levél aláírói (DC részéről az elnök és főtitkár, a BSZ részéről a főtitkár) hangsúlyozták, hogy a konferencia nem tartotta elfogadhatónak a Bibliával kapcsolatosan fent idézett hangvételel írások széles egyházi közvélemény számára publikált anyagban történt megjelenését, s kérték az elnökséget, hogy a Szerkesztőség reagáljon a következő évi Kalendáriumban a lelképásztorok és gyülekezeti tagok körében felháborodást keltő cikkekre. **M. I. - M. Gy.**

*

A BIBLIA SZÖVETSÉG VEZETŐI ÉS SZOLGÁLÓI (tanácsstagok, körzetfelelősök, bizottsági tagok, bibliaiskolai oktatók, konferenciák szolgái) 1996 óta évente találkoznak, hogy megvitassák a főbb teológiai és szervezeti kérdéseket, mindazokat, amik a Szövetség tagságát leginkább foglalkoztatják. Szeretnék ugyanis megfelelni azoknak a kihívásoknak, amelyekkel a keresztyéneknek a 21. század elején nap mint nap szembeülniük kell.

Az idei április első napjaiban Pécelen megtartott konferencián is ilyen témákkal foglalkoztunk: áttekintettük a BSZ eddigi tevékenységét, felvázolva azt a jövőképet, amire a további tevékenységünk épülhet majd.

A kora reggeli imaközösség, majd az igemagyarázat segítettek az ige feletti elcsendesedést, útmutatást adtak a napi témákhoz is.

A délelőtti korreferátumok - Pál és Péter apostolok kapcsolatában a képmutató szenteskedés kísértése; a törvény és a hit kapcsolata (Mit jelent hitben élni?); megigazulás hit által (a törvény szerepe a hívők életében); szabadon a törvénytől (a keresztyén szabadság lényege) -, majd az azt követő beszélgetés elmaradhatatlan és szükséges segítséget adtak a missziói és tanítói szolgálathoz.

Délután a Szövetség aktuális ügyeivel foglalkoztunk: a körzetek tevékenységével, a Biblia Szövetség múltjával és jelenével, a Szövetség előtt álló kihívásokkal, az ezekhez kapcsolódó tervekkel.

Az esti bizonyágtételekben a szolgáltatók az utóbbi évek Isten személyes és fontos üzenetéről számoltak be, amit egy-egy vers tett még személyesebbé.

Az örömteli és szeretetteljes együttléte, a lelki programok frissessége, tartalma, a sok építő ötlet, javaslat erősítette az Úrral való és a testvérek közötti kapcsolatot, s reményeink szerint így szolgálja majd a Biblia Szövetség tagjainak javát is. **M. I.** ■

*

BIZTOS PONTOK A BIZONYTALAN VILÁGBAN címmel, a Rm 8,11-17 versek alapján a Debrecen Mester utcai gyülekezet 2008. május 17-én fogadta a Biblia Szövetség tavaszi, debreceni csendes napjára érkezett vendégeket.

Krisztusé vagyok – ezt erősíti a Lélek címmel Vincze András, a vendéglátó lelkipásztor beszélt az Úr befogadó és megerősítő szeretetéről, Vincze Márta, Hajdúböszörmény-Kálvin téri beosztott lelkész (Krisztusé vagyok) bizonyágot tett Istennek a nehezekben, a próbákban és a kísértésekben őt megerősítő kegyelméről, Dr. Nagy Péter Mihály orvos, a BSZ tanácsának tagja (Krisztusé maradok – ezt munkálja a Lélek) bemutatta, hogyan munkálkodik az Úr a hívő ember által a világban, Zila Péterné hajdúböszörményi óvónő Krisztusé leszek – erre őriz meg a Lélek című igemagyarázatában a hívő ember reménységéről, feladatairól és harcairól beszélt.

A városból és távolabbi vidékekről is érkezett résztvevők ezen a napon is részesei lehettek a házigazda gyülekezet vendégszeretetének és a lelki áldásoknak. **M. I.** ■

*

A **90. ZSOLTÁR VOLT A VEZÉRGONDOLATA** a nagyatádi csendes napnak, amit május 17-én, szombaton – a helyi lelkes Bsz csoport összefogásával, Partinka Klára szervezésével – a református gyülekezet templomában tartottunk. Marosvölgyiné

Buczko Tünde a gyülekezet lelkészeként, valamint Benedek Csilla, Zika Klára, Molnár Sándor és Dr. Mikolicz Gyula a BSZ munkatársaként szolgált a kedves és sokunk számára emlékezetes alkalmon. ■

*

A **MISKOLCI BSZ KÖRZET ALKALMAINAK** időpontja ettől az évtől megváltozott. Ezután minden hónap második és negyedik szerdáján 17.00 órakor találkoznak a testvérek az Egyházkerületi Székház második emeleti termében. Szeretettel várják a szövetségi tagokat és az érdeklődő testvéreket. ■

*

PÁLYÁZAT A Jászberényi Református Egyház Gólya Óvodája pályázatot hirdet 3 személy részére református óvodapedagógusi állásra: 2008. szeptemberi és novemberi, valamint 2009. januári munkakezdéssel. A pályázatot református lelkészi ajánlással, zárt borítékban kell eljuttatni Telek Zoltánné óvodavezetőnek az 5100 Jászberény, Kossuth L. út 53. címre. ■

*

Fiatalok jelentkezését várjuk a hitmélyítő ifjúsági táborba, Pécelre 2008. augusztus 10-15. között

* * *

Lelki program:

– reggeli áhítat a **Lélek gyümölcse** címmel (Kántor Anita)

*

– délelőtti előadás és beszélgetés **Az ember kérdez** címmel (Zila Péterné Marika):

Boldog életem lesz, mert hívő keresztyén vagyok?;

Mi marad nekem, s mi az Istené?;

Lehet-e egyedül keresztyén életet élni?;

Miként készülhetek a társkapcsolatra,

ha talán még nem is ismerem a Nagy Őt?;

Meddig tartson a szexuális kapcsolat-próbaidő a házasság előtt?

*

– délutáni előadások megbeszéléssel, **Isten kérdez** címmel *Miféle férfiak vannak tenálad? (rejtett, titkos dolgok és következményeik)* (Benedek Csilla);

Hol van a ti hitetek? – pl. a nehézség vagy tragédia idején (Dr. Sípos Ete Álmos)

Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? (mit jelent szolgálni, szabadon választott, vagy küldetés, miként értem meg, és ha nincs kedvem vagy adottságom, mennyiben szolgálat a világi munkahely, család...)

(Dr. Viczián Miklós)

Hol van a testvéred? - ker. felelősség a Rm 1-7 alapján (Molnár Sándor)

*

– esténként ifj. Neuwirth Tibor szolgál

*

MINDEN ÉRDEKLŐDŐT SZERETETTEL VÁRUNK!

Jelentkezni: bsz@bibliaszov.hu;

2119 Pécel, Kálvin tér 2/B;

tel./fax: 28/452-334

MEGHÍVÓ

a Biblia Szövetség csendes napjára

*

Nyíregyháza, Református templom,
2008. augusztus 17., vasárnap 10 órától

Jól ismerjük Jézust?

Istentisztelet: **Titokzatos hívás** (Mk 2, 13-14) *Dr. Sípos Ete Álmos*

Igeszolgálat: **Érthetetlen bejelentés** (Mk 2, 16-17)

(*Ki az igaz és ki a bűnös – szerintünk és Jézus szerint?!*) **Sípos Kund Kötöny** *esperes*
Ebédszünet

Igeszolgálat: **Ami nem fér össze: Jézus és a szomorúság** (Mk 2, 18-20)

(*Mi az öröm oka és miért szomorú mégis sok hívő ember?!*) **Dr. Mikolicz Gyula**

Bizonyságtétel: **Tarka ruha a hívőkön?** (Mk 2, 21)

(*Jézus ízlése és a világ divatja nem fér össze!)* **Dr. Tóthné Bertalan Mária**

Záró szolgálat: **Ó-tömlőbe új bor?** (Mk 2, 22)

(*A keresztyénség buktatója, ha cselekedeteit nem a hála, hanem a törvény motiválja.
Törvény és evangélium nem fér össze.*) **Horváth Géza**

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRNAK A SZERVEZŐK!

CSALÁDI NAP

Következő családi napunk: **2008. szeptember 6.** szombat.

Minden korosztálynak szervezünk programot:

– szülőknek délelőtti beszélgetést, vezeti: dr. Sípos Ete Álmos és felesége, Sárrika
– legapróbbaknak játszóházat, felügyelettel; – idősebbeknek kézműves foglalkozást;
– fiúknak focit; – tiniknek teaházat.

Közös ebéd a szabadban, majd barátkozás, ruha-turi, gyerekeknek játék.

Jövedeletekről – az étel elkészítéséhez – jelentkezést várunk előző hét szerdáig.

Jöjjetek el, hívjátok barátaitokat is!

FONTOS KÉRDÉSEK – HELYESEN ÉRTJÜK A BIBLIÁT?

A Biblia Szövetség Fontos kérdéseink előadássorozatának következő rendezvénye:

– szeptember 14.: **Hány Isten szerepel a Bibliában?**

– október 12.: **Hány választott népről tanít a Szentírás?**

*

Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest Nagyváradi téri ref. templomban

(VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ.

Az előző előadások hanganyaga a helyszínen megrendelhető.

Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

*

Halottaink:

✚ **Asztalos Lászlóné** (1919) Cegléd,

✚ **Farkas Jánosné** (1925) Réde,

✚ **Magyar János** (1924) Gödöllő,

✚ **Nagy Károlyné** (1929)

Vásárosnamény,

✚ **Thurzó Vilma** (1928) Budapest,

✚ **Varga Józsefné** (1930) Ópályi.

*

Meghatározó vagy sokak által szeretett
kedves személyektől búcsúztunk ezekben

a hónapokban is. Mancsi nénitől, akinek felejthetetlen gulyáslevele a ceglédi ifjúsági csendesnapokon; Zsóka néni fogalommal vált Fehérkéje; János bácsi szeretettel osztogatott igéstabláit és bőr könyvjelzőit; Esztike néni, Karcsi bátyánk szerető feleségeként; Vilma szorgoskodása a folyóirat csomagolásakor és Vilma néni főztjei a szelei tanya fiú hetein sokáig hálás emlékezésre indít majd bennünket! Legyen ez az emlékezés áldott!

*

BIBLIAISKOLAI TANFOLYAMOK

(2008. II. félév)

– **ALAPFOKÚ** –

PÉCEL:

I. r. – okt. 17-19.;

II. r. – dec. 5-7.

szervező: Biblia Szövetség, 2119 Pécel,

Kálvin tér 2/B; tel.: 28/452-334

*

CEGLÉD:

V. r. – szept. 27-28.;

VI. r. – dec. 6-7.

szerv.: Tóth Irén, 2700 Cegléd, Petőfi u. 6.;

tel.: 53/310-059, 20/486-3265

*

TISZAKESZI:

V. r. – szept. 6-7.

VI. r. – nov. 15-16.

szervező: Tima László, 3458 Tiszakeszi,

Községháza út 58.; tel.: 20/958-9822

– **SZAKIRÁNYÚ** –

PÉCEL:

Lelkigondozás – szept. 12-14.

szervező: Biblia Szövetség, ld. fent!

*

HAJDÚBÖSZÖRMÉNY:

Lelkigondozás – okt. 11-12.

szervező: Nyíri Antalné, 4220 Hajdúbösz.,

Kálvin tér 19.; tel.: 52/561-325

*

DEBRECEN:

Ifjúsági-munka – aug. 23-24.

szervező: Juhász Attiláné, 4024 Debrecen,

Liszt F. u. 4. II/10.; tel.: 52/311-754

A tanfolyamra mindig a megnevezett
szervezőnél kell jelentkezni.

Pécelen bentlakást és teljes ellátást

biztosítunk.

A kihelyezett tanfolyamokra

a résztvevők naponta bejárnak,

és mindenki önellátó.

ÁLLÁS AJÁNLAT

USA-ban élő, több gyermekes hívő keresztyén család októberi kezdéssel, egy éves időtartamra segítséget keres a házimunka ellátásához.

Tisztességes ellátás és fizetés
ígéretével

hölgy jelentkezését várják a

josephdobos@comcast.net

címen.

**Családi nap, Pécel,
2008. június 7.**

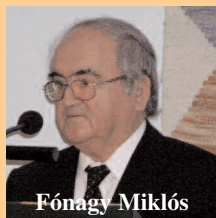

Dr. Kádár Zsolt

Prof. Szűcs Ferenc

Fónagy Miklós

Dr. Sípos E. Álmos

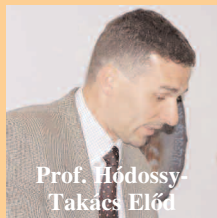

Prof. Balla Péter

Dr. Pecsuk Ottó

DC
&
BSZ

Prof. Hódossy-Takács Előd

Alföldy-Boruss Dezső

Hermeneütikai konferencia, Pécel, 2008. május 23.
Az előadók és a résztvevők csoportjai

1

2

Debreceni csendesnap, 2008. május 17.

A csendesnap szolgálói:
Vincze Márta (1),
Zila Péterné Marika (2),
Dr. Nagy Péter Mihály (3),
Vincze András (4)

A **Biblia és Gyülekezet** című folyóiratra a **11742331-20003610** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Előfizetési díj 2008-ban: *belföldre:* 2.000,- Ft/év; (1.500,- Ft/pld 10 pld. felett); *külföldre:* - *európai országokba:* 4.000,- Ft/év;
- *egyéb országokba:* 5.200,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség címén
Kiadja a Biblia Szövetség megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: **Szabó László**

Biblia Szövetség címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: **Dr. Sípos Ete Álmos**; szerkesztő: **Dr. Mikolicz Gyula**; rovatok: **Cseri Kálmán, Sípos Ete Zoltán, Dr. Mikolicz Gyula, Margit István**;
fotó: **Margit I., Sípos Alpár Szabolcs**; címlapkép: **Tóth Györgyi: Pihenő a búzatábla szélén (készült az annafürdői ifjúsági tábor kirándulásán)**;
tördelés: **Horváth Mária**

Nyomatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Mázsa u. 3. – HU-ISSN 0866-2932

Folyóiratunk legközelebb 2008. október végén jelenik meg. Lapzártá: 2008. szeptember 10. (Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!)